Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА  SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 182. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 22-го ВЕРЕСНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 22, 1984 No. 182. VOL. XCI.

В СЕНАТІ ПЕРЕЙШЛИ ДВІ РЕЗОЛЮЦІЇ В СПРАВІ ГОЛОДУ

Вашінгтон. — У четвер, 13-го вересня ц.р., Сенат більшістю голосів прийняв компромісову резолюцію ч. 111, внесену до обидвох палат, з'єднавши її з резолюцією ч. 70 в тій же самій справі. Над обидвома резолюціями велися довші розмови між Комісією закордонних зв'язків в Сенаті і Комісією міжнародних справ в Палаті Репрезентантів.

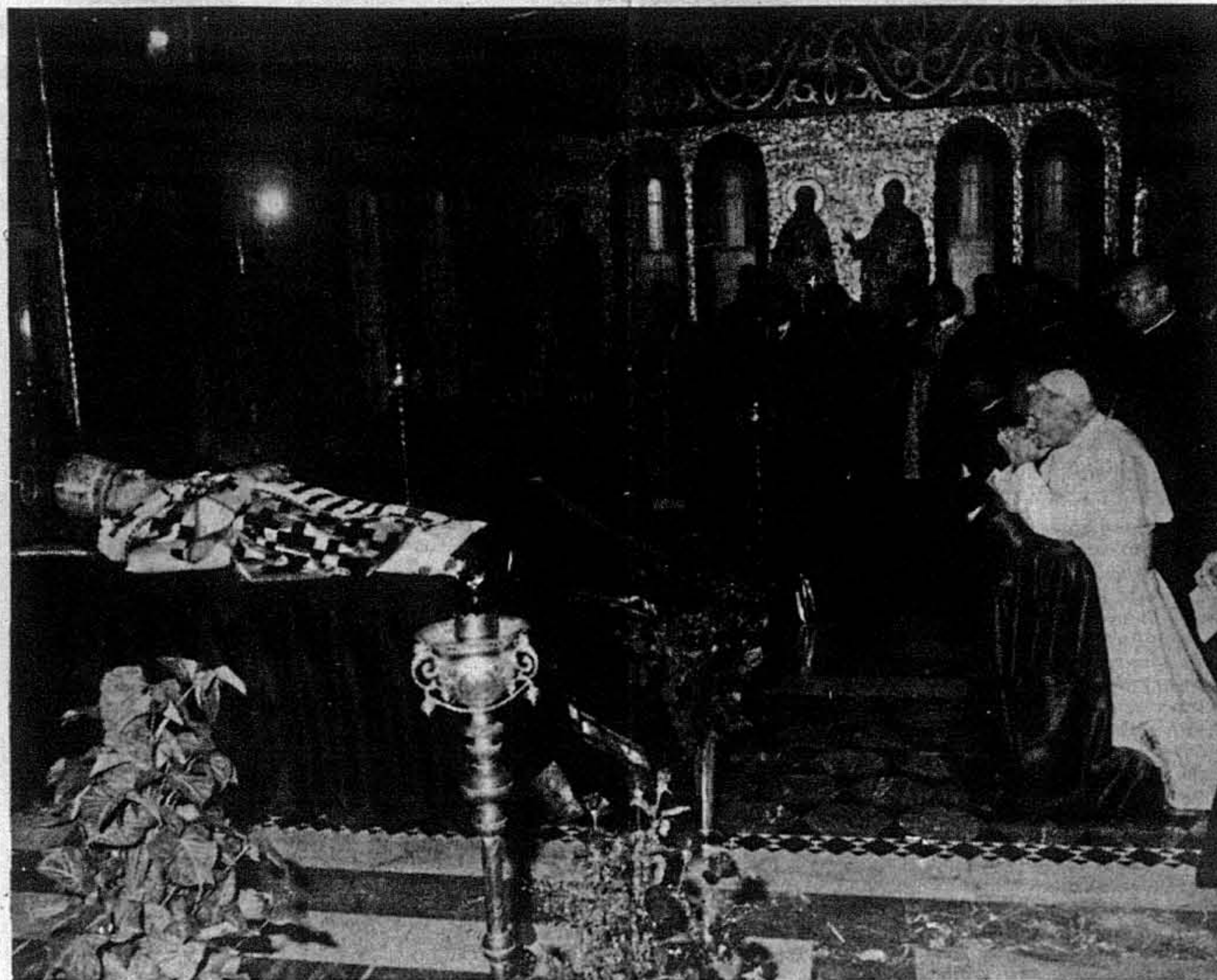
Прийняту в Сенаті резолюцію переслано тепер до Палати Репрезентантів, яка очікуватиме на свою чергу і прийняття її на повній сесії Палати. Після того її перешлють до президента Роналда Регена до підписання.

Вміжчасі в Сенаті, Комісія закордонних зв'язків, очолювана сен. Чарлзом Персі, одноголосно апробувала законопроєкт про створення спеціяльної комісії для дослідження причин і наслідків голоду в Україні в 1932-33 роках. Цей законопроєкт, відомий під числом С.2456, передбачає створення 15-членної комісії (шість представників української громади) на два роки з бюджетом 400,000 дол.

Компромісова резолюція, яка являється великим досягненням української спільноти, засуджує уряд СССР за його систематичне порушування національних і людських прав і висловлює співчуття українцям за мільйони жертв голодової облоги, які мусіли померти страшною смертю у висліді народовбивчої політики кремлівського режиму. Резолюція закликає Президента ЗСА, щоб він, підписавши резолюцію, проголосив „День жалоби" для вшанування мільйонових жертв Великого голоду. Варте уваги місце в резолюції є ствердження, що дальше поневолення українського народу становить загрозу для миру і тому народ З'єднаних Стейтів Америки поділяє турбо-

(Закінчення на ст. 4)

ПАПА ПРОЩАВ ПАТРІЯРХА В ОСТАННЮ ДОРОГУ



Як уже інформовано, Папа Іван Павло II прилетів гелікоптером на площу собору св. Софії ще в суботу, 8-го вересня, щоб вшанувати пам'ять Покійного Патріярха Йосифа, тіло якого лежало в домовині в соборі. Папа відмовив молитву і поцілував чоло і правицю Покійного. На фото вгорі — Папа молиться біля домовини. Біля нього стоїть голова Східньої Конґреґації кардинал Владислав Рубін.

У БЕЙРУТІ ЗАГИНУЛИ 23 ОСОБИ В ТОМУ ЧИСЛІ ДВА АМЕРИКАНЦІ

Бейрут, Ливан. — Антиамериканські терористичні акти на Близькому Сході продовжуються з повною силою і про це виразно говорив президент Роналд Реген, коли його повідомили про черговий самовбивчий атентат на приміщення американської амбасади в східній частині Бейруту, у якому загинули 23 особи, в тому числі два американці. Понад 20 американців, між ними амбасадор ЗСА до Ливану Реджіналд Бартоломею і британський амбасадор Дейвид Мірс, який в тому часі перебував в амбасаді і розмовляв з американським амбасадором в його бюрі, були поранені. Обидва амбасадори були тільки легко поранені, переважно в голову і плечі оскалками скла і грузами зі стелі.

Експлозія автомобіля, виповненого вибуховим матеріялом, наступила о год. 11:45 тамошнього і о 4:45 нюйоркського часу. Речники Червоного Хреста і американські вояки морської піхоти, які займалися рятунковою акцією заявляють, що число забитих може збільшитись аж до 40 осіб, тому, що військовики ще не зуміли продістатись до нижчої частини будинку, присипаної грузами.

Президент Р. Реген, державний секретар Джордж Шулц і секретар Департаменту оборони Каспар Вайнбергер однозгідно заявили, що, не зважаючи на міжнародну змову терористів проти американської присутности на Близькому Сході, З'єднані Стейти Америки залишаться там чи це комусь подобається чи ні. Очевидно, Уряд ЗСА розважає можливість відплати за цей терористичний брутальний акт і до цього заохочують його багато членів Сенату і Палати Репрезентантів, але офіційні чинники Білого Дому заявили тільки обережно, що справу відплати розглядатиме Рада безпеки, але конкретних плянів ще немає.

Політичні спостерігачі однак вважають, що Адміністрація президента Р. Регена працює цілком іншими методами від попередніх адміністрацій і тому не можна виключати якихось несподіваних відплатних акцій, наприклад проти гнізд мусулманських ектремістів в Ірані, підтримуваних тамошнім релігійним фанатиком і диктатором аятоллою Хомейні, або їхніх баз в Ливані і Сирії.

Президент й інші урядові речники висловили співчуття родинам забитих і поранених американців і це саме зробив кандидат на президента від Демократичної партії Волтер Мондейл, який заявив, що в цьому випадку він підтримуватиме кожне потягнення Президента, бо терроризм треба побороювати на кожному кроці і в кожному місці.

Заплянували Науково-технічну конференцію

Дітройт. — Товариство Українських Інженерів Америки плянує науково-технічну конференцію присвячену автомобілевій індустрії та новітній технології.

У програмі конференції заплановано декілька наукових і технічних доповідей на слідуючі теми: роля високої технології та іншої індустрії у виробництві автомобілів, проблема легальної відповідальности за вироби автомобілів, виріб безпечних автомобілів та охорона довкілля від засмічування і нищення.

Господарем конференції є Дітройтський відділ ТУІА. Конференція відбудеться в приміщеннях Виндзорського університету у Виндзорі, Онт., через річку від Дітройту.

Комітет запросив високо кваліфікованих доповідачів а саме: представників індустрії, науковців і спеціялістів у ділянках високої технології, інженерів, які займають провідні посади в автомобілевій індустрії, керівників підприємствами високої технології та науковців, котрі очолюють Інститут дослідів.

Науково-технічна конференція почнеться реєстрацією в суботу, 10-го листопада, о год. 9-ій ранку. Біля 10-ої години запляновано тура модерного підприємства виробів автоматичних трансмісій в Дженерал Моторс корпорації у Виндзорі.

Після тури, технічні доповіді почнуться о год. 1-ій та триватимуть до 5-ої години. Після доповідей і дискусії відбудеться товариська зустріч у приміщенні університетського клюбу.

За додатковими інформаціями слід звертатись до: інж. О. Лист, тел.: (519) 966-2348 (після 6-ої), д-р О. Серафин, тел.: (313) 646-5882 (після 6-ої).

В Чикаго започатковують святкування 1000-ліття хрищення

Чикаго. — У суботу, 29-го вересня, о год. 7-ій вечора, у залі собору свв. Володимира і Ольги, відбудеться „Вечір на Княжому Дворі", який влаштовує Сестрицтво Покрова і яким започатковує в парафії відзначення святкувань 1000-ліття хрищення України.

Вечір цей — це спроба відтворити в уяві глядача певні аспекти життя середньовічної Русі.

Програма включає доповідь Оксани Соколик з Торонто про ролю жінки у Київській Русі, показ княжого вбрання, зразки кераміки та хороводи.

Пресвітерська церква в Ірвінґтоні відзначає 75-ліття

Ірвінґтон, Н. Дж. — В неділю, 30-го вересня ц.р., перша українська пресвітерська церква, яка міститься при 36 Гаррісон Плейс в Ірвінґтоні, Н. Дж., обходитиме 75-літній ювілей свого існування.

Ця Церква в значній мірі завдячує своє постання завдяки надхненному проводові бл. п. пастора Івана Бодруга, який також основував Незалежну Православну Церкву у Винніпегу. Це заохотило певну групу недавно прибулих до ЗСА українських імігрантів з Галичини, при допомозі Нюаркської пресвітерії організувати цю першу українську пресвітерську церкву в світі. Це сталося 20-го червня 1909 року. Ця церква розросталася і її вважали своєю матірною церквою й інші українські пресвітерські церкви на цьому континенті. Це були провідники церков, що в 1922 році організували Українське Євангельське Об'єднання в Північній Америці, яке стало свого роду координаційною централею українських протестантських церков у Північній Америці. В 1925 році ці церкви післали своїх місіонерів у Західню Україну, яка була тоді під польським панування. Наслідком цього була там зорганізована Українська Євангельсько-Реформована Церква.

Першим пастором пресвітерської церкви в Ірвінґтоні (тоді в Нюарку) був Володимир Пиндиковський (1909 рік), а по ньому прийшов пастор Василь Кузів (помер 1958 року), який також був першим президентом УЄО в Па. Він пізніше був також головою комісії по перекладі Біблії на сучасну українську мову. Він був також професором Блумфілдської колеґії та семінарії, місіонером у Західній Україні, а пізніше співосновником УЄРЦеркви. По закінченні Другої світової війни був він представником УМСА та Світової Ради Церков для опіки над скитальцями в Західній Україні. В його честь, по його смерті, при цій церковній громаді був заснований Меморіяльний фонд, щоб помагати УЄО в Па у видаванні релігійної літератури, а в тому дотепер були видані „Історія Українського Євангельсько-Реформованого Руху" і спомини пастора Володимира Боровського: „Під покровом Всевишнього". По його смерті ця громада вже мала кількох пасторів, а тепер її пастором є Ричард С. МекКерролл, який обслуговує цю Церкву від березня 1974 року.

Церковний хор, який був зорганізований 1911 року, став добре відомий у цій околиці через концерти релігійного та світського характеру під керівництвом диригента Юрія Романкова та Симона Гури. Свою добру репутацію цей хор особливо побільшив, коли його диригентом став проф. Юрій Кириченко, колишній помічник відомого композитора і диригента Олександра Кошиця.

Поза виключно церковною діяльністю, ця церква була також активна і в національно-світській праці, співпрацюючи з іншими українськими

(Закінчення на ст. 4)

ЗВІЛЬНИЛИ АМЕРИКАНСЬКИХ МОРЯКІВ

Гембелл, Аляска. — Уряд Совєтського Союзу наказав звільнити п'ятох американських моряків, корабель яких наблизився до демаркаційної лінії, яка розділяє американський стейт Аляску від сибірських кордонів СССР. Їхній корабель який довозив харчі й інші потрібні матеріяли до маленьких заселених пунктів ескімосів, совєти перехопили, а моряків тримали протягом кількох днів в готелі, аж до вияснення справи.

Політичні спостерігачі думають, що до скорого звільнення моряків причинились обидва уряди, ЗСА і СССР, які намагаються у передвиборчій атмосфері в ЗСА нав'язати між собою ближчі зв'язки, заплянували ряд розмов між президентом Роналдом Регеном і міністром закордонних справ СССР Андреєм Громиком та іншими американськими політиками.

Як відомо, такі зустрічі відбуватимуться у другій половині вересня у Ню Йорку і Вашінгтоні.

Передача американських моряків і корабля відбулася на Берінговому морі біля міжнародної лінії о год. 7:20 ввечорі нюйоркського часу.

Табб Томс, відповідальний за американський корабель „Фріда К", заявив раніше, що росіяни намагалися заставити усіх п'ятьох моряків, щоб вони підписали заяву у якій сказано, що вони з розмислом порушили територіяльні води СССР. Томс підкреслив, що він категорично відмовився від підписування заяви і не склав жадної усної заяви. Інші моряки, які належали до цієї „п'ятки" це: брат капітана Тейт Томс, Марк Гелпін, Роберт Міллер і Чарлі Бюрролл. Усі вони походять з місцевости Гомер на Алясці.

„Цілоденні добровільці" з УОКЦентру розповідають про свою працю

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Л. В-а). — Сповнені ентузіязму й любови до громадської праці, три членки з Управи Українського Освітньо-Культурного Центру з Філадельфії — Дарія Федак, Віра Андрейчик і Орися Гевка, у середу, 19-го вересня, відвідали редакцію щоденника „Свобода" і розповіли про УОКЦентр загально та про найближчу імпрезу, яка відбудеться вже наступної суботи, 29-го вересня ц.р., о год. 8-ій вечора. Імпреза ця відбудеться в елеґантній і привітній культурно-освітній домівці усієї Філядельфії і околиці, що об'єднує вже в собі три десятки організацій-членів і свою постійно зростає, хоч сам Центр існує щойно п'ятий рік.



На відвідинах у редакції три невтомні працівниці УОКЦентру з Філядельфії (зліва): Дарія Федак, Віра Андрейчик і Орися Гевка.

Найближча імпреза — це відкриття осіннього сезону під назвою „Коктейль-Бенефіс", згадані суботи, на якому виступить із словом до українців представник Президента ЗСА Лінас Кояліс, заступник шефа зовнішніх зв'язків Білого Дому.

В мистецькій частині буде виступ майстра легкої пісні, співака-тенора Богдана Андрусишина.

Після відкриття бурхлива діяльність Центру пливтиме широким руслом, як це є всі ці роки, від часу заснування Центру в січні 1980 року. Ювілей Центру до речі, відсвяткується в лютому наступного року відповідною імпрезою та різноманітними активностями, про що не втомлюються розповідати гості в редакції, які, — з усього бачиться, — дійсно живуть своїм УОКЦентром, пишаються ним і цінять його корисну працю для української громади Міста Братньої Любови. А ця громада чимала — понад 60,000 українців, активних і свідомих українсько-американських громадян.

Красномовні відвідувачки „Свободи" не тільки широко й докладно інформу-

(Закінчення на ст. 4)

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕГЕН запросив нового канадського прем'єр-міністра і лідера Прогресивно-консервативної партії Браєна Малруні відвідати Вашінгтон вже 27-го вересня ц.р. Адміністрація президента Р. Регена хоче приспішити поширення співпраці з Канадою і допомогти канадським консерватистам зліквідувати економічну кризу й піднести вартість їхнього доляра. Поправа ситуації в Канаді, — заявили співробітники Р. Регена, — корисно впливатиме також на З'єднані Стейти Америки і на скріплення престижу обидвох країн.

СТРАЙКИ І ЗАВОРУШЕННЯ робітників в Південній Африці продовжуються з повною силою. Поліція в багатьох випадках не може дати собі ради, навіть тоді коли застосовує проти демонстрантів сльозний газ, воду, пластикові кулі тощо. Демонстранти натомість обкидують поліцію камінням, пляшками, наповненими бензиною, гострими предметами, а з поверхів будинків ляють на поліціянтів гарячу воду. Крім того, „зреволюціонізована" молодь грабує все, що попало, підпалює будинки білих, палить і перевертає автомобілі, одним словом, як кажуть спостерігачі, не бореться за свої робітничі права, а розпалює громадянську війну в тій країні. У місцевості Совето, недалеко від столиці Йоганнесбургу, загинуло досі сім робітників в боротьбі з поліцією. В загальному загинуло 55 осіб по обидвох сторонах. Понад 400 робітників в копальнях золота були поранені.

В ОТТАВІ ПАПА ІВАН ПАВЛО II мав окрему зустріч із сестрами законницями і відправив для них спеціяльну Службу Божу та виголосив глибоку проповідь про віддану працю для Церкви, перебування в целібаті і харитативну діяльність, скеровану на облегшення долі багатьох тисяч бідних і упосліджених. Сести-служебниці займаються в Канаді також опікою невиліковно хворих і старших осіб, що позбавлені всякої іншої опіки.

АМЕРИКАНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ спеціялісти думають, що зміна на найвищому командному пості в Совєтському Союзі не означає деґрадації маршала Николая Огркова, а радше підвищення його у чині. Крім керівництва і нагляду над військовою академією ім. Ворошилова у Москві, він відповідатиме, а у випадку потреби керуватиме, всією стратегією совєтської армії у війні із Заходом. Крім того завданням академії ім. Ворошилова є виховати нове покоління старшин-стратегів, які плянуватимуть в майбутньому нові загарбницькі війни комуно-московської імперії. Про це й інші справи пов'язані із пересуненням маршала Н. Одгаркова пише дорадник Пентагону Юзефф Боданьскі в журналі „Дифенс Вікл". Отже виглядає, що припущення деяких аналітиків про те, що Огарков заступить колись теперішнього маршала Дімітрія Устінова на пості міністра оборони, були правдивими.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ Кім Іль-Сунг закликав уряди Південної Кореї і З'єднаних Стейтів Америки поліпшити відносини з північчю і тим самим зменшити ризико війни в майбутньому. Офіційна північнокорейська пресова служба КСНА підтвердила ці інформації і поширила погляд президента Сунга на ці справи. Політичні спостерігачі відмічують, що такі пропозиції Північної Кореї висувалися вже раніше, переважно з пропагандивною ціллю, але були відкинені урядами Південної Кореї і ЗСА.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II, який прибув до Оттави, кінцевої зупинки в його 13-денній подорожі до Канади, ще раз недвозначно і дуже гостро засудив аборти і прихильників передчасного вбивства і жалував, що серед таких прихильників дітовбивства ненароджених ще дітей є також католики. Аборти, на думку Папи, „є неописаним і страшним перед Богом злочином", і для цього не може бути жадного виправдання. У 27-ох годинах перебування Папи в Оттаві він правив Службу Божу для приблизно 250,000 вірних, виголосив довшу проповідь про мир у світі і зустрівся з канадськими урядовими особами й лідерами політичних партій та парламентаристами. Окремо Папа розмовляв з новим прем'єр-міністром канадського уряду Браєном Малруні перед його відлетом назад до Риму в наступний четвер, 27-го вересня.

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ БОКСЕР СВІТОВОЇ слави і чемпіон важкої ваги, Мугаммед Алі, хворіє на невідому недугу, яка частинно нагадує симптоми недуги Паркінсона. Алі постійно змучений, йому тяжко говорити. Він переходить тепер перевірку в шпиталі в Ню Йорку. Деякі лікарі твердять, що Алє міг зазнати пошкоджень мозку від ударів в голову під час його довголітньої кар'єри.

ДЕПАРТАМЕНТ СІЛЬСЬКОГО господарства Фльориди схвалив наглі заходи й уповноважив відповідні чинники вирішувати на місцях, чи палити цитрусові дерева і плоди, що на них розповсюдилася небезпечна хвороба. Ця дуже заразлива хвороба знищує всі роди цитрусових дерев — помаранчі, цитрини тощо, але не є небезпечною для людей і тварин. Всі транспорти цих овочів, якщо вони не пройшли інспекцію, заборонені. На Фльориді цитрусове господарство — це фактично 25,5-більйонова індустрія.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Регена офіційно вимагає від нового ізраїльського уряду, щоб він подав плян зниженого бюджету перед тим, як звертатися до американського Уряду за значним збільшенням економічної допомоги. Прем'єр-міністер Шімон Перез прибуде до Вашінгтону 9-го жовтня для переговорів в справі американської допомоги Ізраїлеві, що має становити від 750 мільйонів до одного більйона долярів негайної економічної допомоги, в додаток до 1,2 більйона економічної та 1,4 більйона військової допомоги, вже схваленої комісіями Конґресу і Адміністрацією у фіскальному році, що починається 1-го жовтня. „Волл Стріт Джорнал" в числі від 2-го вересня подав, що Ш. Перез прохатиме два більйона долярів допомоги.

В МИНУЛОМУ РОЦІ драматично зменшилася злочинність у країні — в загальному на сім відсотків. В стейті Ню Джерзі рівень злочинів упав на 9 відсотків. Зменшення злочинности в цьому стейті продовжується вже третій рік за порядком, а для країни в цілому минулорічне зменшення злочинности є найбільшим, починаючи від 1960 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ми на добрій дорозі...

Українці, які тисячами прибули пам'ятної „Шевченківської неділі" до столиці Америки, Вашінґтону, 16-го вересня, на протирусифікаційну демонстрацію і на поклін Шевченкові та українській культурі — довели своєю поставою, що вони „дійсно козацького роду", як співаємо у нашому національному гимні, і що ворог — червона Москва — передчасно зловтішається „остаточним розв'язанням національного питання" в своїй „злющій імперії" — СССР, уважаючи Україну вже поконаною навіки „окраїною", а український народ — совєтським безликим народом. Боротьба з ворогом ще перед нами — тяжка і довга, але віри в українських серцях ворогові не удалося зломити, і ми, проти всіх зловіщих подій останніх десятиліть в Україні, таки сподіваємося, що і нам засвітить сонце волі.

Цю віру й готовість до жертвенної праці на користь визвольної справи можна було бачити не лише на обличчях тих дорослих і старших українських громадян, які загартувалися в боротьбі з ворогом ще на рідній землі українській, але й на тисячах облич вже тут народженої молоді, української молоді з Пласту, СУМ-у та ОДУМ-у, які поруч з льояльністю до Америки — їхньої і нашої прибраної батьківщини — не забувають про поклик України і не відрікаються, у своєму безмежному користанні з американської волі й добробуту, України й українського народу та справи визволення їх з московсько-большевицького ярма. Цю готовість можна було вичути в кожному виступі промовця, можна було прочитати на кожній летючці й на транспаренті, можна було вичитати з виразу облич і вичути з рішучого скандування сотень молодих сумівців та інших юнаків і юначок українських під совєтською амбасадою, де ця молодь спалила „пророчо" совєтський кривавий прапор — символ страждань і неволі десятків мільйонів жертв комуно-московської канібальської, за висловом Вячеслава Чорновола, системи. „Совєтські різники — вам дорога у пекло!" — одноголосно котилася, повна справедливого гніву, луна широкою вашінґтонською вулицею під совєтську амбасаду, і не було ні одного перехожого серед звичайних американців, які приглядалися тій демонстрації, який би з усміхом і тихою згодою не погоджувався на цю українську пропозицію щодо захланної Москви, на карбі якої — розбій, поневолення народів, світовий терроризм, геноцид і етноцид всіх підбитих народів і диверсії у вільному світі, що його совєти хотіли б також загарбати.

Контра спем сперо — проти надії, а радше проти дійсности, сподіваємося: наша боротьба й зусилля та віддана й наполеглива працю поширювання правди про Україну, про її святі змагання, поширювання її культури й заповітів Шевченка серед нас самих і серед прихильного нам найближчого оточення в країнах нашого поселення, — принесуть бажані плоди. А остання імпреза у Вашінґтоні ще один раз підтвердила нам, що ми на добрій дорозі. Продовжуймо ж цю працю і надалі!

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

ЧИМРАЗ БІЛЬШЕ АФГАНЦІВ, офіційних урядовців теперішнього комуністичного уряду і його агенції втікають, як тільки мають змогу, не тільки до Пакістану, але також до Індії й інших країн, протестуючи рівночасно проти нищення цивільного населення Афганістану совєтськими окупаційними військами, їхніми афганськими спомагачами і присланими з СССР відділами КҐБ, які перебрали від афганців внутрішню „безпеку" країни. Останньо до Ню Делі прибули три високі урядники летунської афганської компанії. Вміжчасі кореспонденти в Індії довідалися, що головне совєтське командування хоче за всяку ціну зловити живим головного лідера афганських антикомуністичних повстанців Ахмедда Шаха Масуда і полює за ним по цілому Афганістані. У зв'язку з цими совєтськими „ловами" досі загинуло біля 300 цивільних афганців і велике число партизанів. Жорстокість совєтів в Афганістані переходить усі межі, — заявив один з англійських кореспондентів.

Володимир Душник

ПРО ЖЕРТВИ СТАЛІНСЬКОГО ТЕРОРУ

З нагоди першої річниці збиття корейського літака та 45-ої річниці вибуху Другої світової війни в 1939 році, відомий колюмніст Патрік Дж. Бюкенан, колишній асистент президента Ніксона, пише про совєтські заяви, в яких сказано, що СССР втратив 20 мільйонів вояків під час німецько-совєтської війни.

Колюмніст Бюкенан твердить, що не 20 мільйонів, а 30 мільйонів було вбитих, але не всі вони були жертвами німецько-совєтської війни. Підписуючи пакт Молотова-Рібентропа 23-го серпня 1939 року, Сталін уможливив Гітлерові підбій Західньої Европи, Скандинавії (Данія і Норвегія) та Балканських країн (Югославія Греція). Совєтська пропаґанда про це систематично промовчує, обвинувачуючи Захід в тому, що він, із своїми військовими формаціями колективно „ховався" за Атлантиком і Ля Маншем, коли в той же час „доблесна" совєтська армія кривавилася в боротьбі з гітлерівськими арміями.

Автор статті цитує книжку Ніколая Толстого „Тайна війни Сталіна" і твердить, що найменше 30 мільйонів совєтських підданих згинуло на початку Другої світової війни, і згинули вони не тільки на фронті проти німецьких армій, але також в наслідок глупоти та кровожерних інтенцій Сталіна.

Перша хвиля совєтських жертв — це 250,000 вбитих совєтських вояків під час совєтського злочинного нападу на малу Фінляндію в грудні 1939 року. Згідно з Хрущовим, совєти тоді втратили у Фінляндії біля один мільйон вояків.

Другою хвилею жахливих убивств — було діло НКВД. Громадяни Литви Латвії і Естонії, десятками тисяч помордовано в тюрмах і збірних пунктах. Сотні і тисячі помордованих балтійських громадян, відкрила німецька армія після окупації балтицьких країн.

Цитуючи російського автора, колюмніст Бюкенан пише: „У Мінську, Смоленську, Києві, Харкові, Дніпропетровську майже всіх в'язнів вимордовано. В тому часі як совєтська 4-та Армія билася проти величезної переваги німецьких збройних сил, у Львові — міське НКВД „працювало" цілий тиждень скорострілами і гранатами, ліквідуючи у страшному поспіху тисячі українських в'язнів..."

Цілі етнічні групи, як надволжанські німці, та кавказькі народи, здебільшого ісламського походження, були брутально депортовані в Центральну Азію, звідкіля вони вже ніколи не повернулися у свої родинні сторони.

Правдою є, що сотні тисяч воєнних полонених згинуло в німецьких таборах для полонених. Але тут також багато вини Сталіна, який відмовився від будь-якої допомоги від міжнародних харитативних організацій, як, наприклад, Міжнародного Червоного Хреста. У розумінні Сталіна — всі воєнні полонені, якщо й не були дійсними „зрадниками", вони все ж були „потенційними зрадниками. Понад 1 мільйон совєтських підданих різних національностей зформувався у військові відділи для боротьби із ненависним режимом Москви, що є, мабуть, єдиним випадком в історії людства.

По війні щось біля 2.2 мільйона совєтських воєнних полонених вислано проти їхньої волі до Сталіна з ласки Трумана і Черчіля. Десятки тисяч тих же полонених змасакровано без суду на залізничих станціях та збірних пунктах тоді, коли решта ніколи не повернулася із таборів примусової праці.

Правдою є, що совєтська армія понесла величезні втрати під час останньої війни, але світ часто забуває, що найбільшим ворогом підсовєтських народів не був тільки Берлін, але також Москва, що і повторяється і сьогодні.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про читання щоденної преси

Чи ви завважили як порізному люди читають щоденник і як різні теми, а то і щоденники до того вибирають? Тут маємо на думці загальну пресу, яку, однак, майже усі пересічні громадяни читають, не зважаючи на це, що кожний має телевізійний апарат і з нього або радіо довідується про останні новинки. Звичайно, читання щоденника відбувається в дорозі до праці, а для тих щасливців, що до праці не їдуть — при сніданку.

Шануючі себе громадяни читають, звичайно, Ню Йорк Таймс", або „Волл Стріт Джорнал", або „Вашінгтон Пост", чи „Чикаго Трибюн", а ті, які не зважають на „статус", то вдоволяються якимось „Дейлі Нюз" чи іншою популярною газетою. Ті — шануючі себе — починають читати газету від стану біржі і „стаків", а ті інші від найновішого вбивства чи хто виграв на льотерії. Але коли ви їдете до праці потягом, то навіть спосіб, як тримаєте газету чи її обертаєте має свої точно означені правила.

Треба її дуже вміло скласти вдвоє, а то й вчетверо, щоб читати лише точно вибране місце та не перешкоджати сусідам.

Пригадується нам, як ми необізнані з тим неписаним правилом почали раз голосно перекидати одну за другою картку „Ню Йорк Таймсу", щоб найти продовження із першої сторінки. Від негодування очі сусідів стали такі великі, що в нас було одне бажання — запастися під землю.

Але як би воно не було, американські щоденники розходяться у тисячах примірників кожного ранку чи вечора і кожний, хто купує їх щось в них читає.

А як є з нашою щоденною пресою, якої багато немає?

Коли поспитати молодше покоління, то кожний вам зі сміхом скаже, що перше глядить на сторінку посмертних згадок, щоб знати, хто помер. Далі у них ідуть оголошення на імпрези і спортові висліди українських змагань.

Це зрозуміле, бо молодшим стиль нашого щоденника не підходить — вісток світових їм не цікаво читати, а статті є для них задовгі та рідко торкаються теми, що їм близька.

Що, однак, зі старшими читачами? Донедавна ми були певні, що саме для них треба писати, для них в першу чергу подавати цей матеріял, який находиться в нашому щоденику, бо вони інакшомовної преси багато не читають, а цікавляться більше українськими проблемами. І ось зі здивуванням, наші опитування в часі літніх вакацій показали, що ці старші також не читають. Вони також починають від некрологів, евентуально опісля переглянуть короткі вістки, кинуть оком на фейлетон і листи до редакції — але статтей ані не торкають. Коли так роблять ті, які мають багато часу і виросли на своїй пресі та до неї привикли, то що тоді робити? Чим заповнити сторінки, які теми підібрати?

Для нас, журналістів, це турботливе питання, і ми радо хотіли б почути думку наших читачів... якщо вони ці міркування на цю тему перечитають.

О—КА

Степан Женецький

ЯПОНЦІ НЕ БАЖАЮТЬ КОРОТШОГО ТИЖНЯ ПРАЦІ

Про Японію на Заході загальновідомо, що це країна широкорозвиненої промисловости та дуже працьовитих людей, яка своїми індустрійними виборами заливає ринки цілого світу. Але загал мало знає, а вірніше, зовсім не знає про життя — буття та обставини праці японських робітників, серед яких вони працюють. Звичайно, на Заході собі уявляють, що японські робітники є добре зорганізовані, добре заробляють та працюють напевно п'ять, а може й чотири дні в тижні, як більшість робітників у західніх країнах.

Та насправді так воно не є, Як це не дивно, але японські робітники не то, що не працюють менше, або принайменше стільки само годин у тижні, як робітники на Заході (тут не беремо до уваги країн комуністичного бльоку), але навпаки — японські робітники працюють значно більше годин в тижні, як робітники в західніх країнах. Ще більше дивним виглядає те, що в той час, коли робітники майже всіх західніх промислових країн працюють п'ять днів у тижні — то японські робітники працюють п'ять з половиною, а то й шість днів у тижні. А найдивнішим є те, що японські робітники не то, що не домагаються скорочення годин праці і тижня праці, а цілком навпаки: вони виступають проти зменшення годин праці і введення п'ятьденного тижня праці, що намагається встановити — не юнія, ні! — а сам японський уряд.

Тут цікаво буде вказати на відмінне ставлення щодо кількости годин праці в тижні японських і німецьких (у Західній Німеччині) робітників: як відомо, нещодавно німецькі робітники провадили довгий і завзятий страйк за 35-годинний і чотириденний тиждень праці; в той сам час японські робітники не хотять перейти з довгих 48 і більше годин праці в тижні на 40 годин та на п'ятьденний тиждень праці.

Японська урядова комісія для робітничих справ подала нещодавно пропозицію урядові, щоб важко працюючу Японію наблизити до загального п'ятьденного тижня праці, який практикується в цілому західньому світі. Цю пропозицію, як про неї висловлюються самі японські знавці, які найкраще знають ставлення японських робітників до цієї справи, не легко буде встановити в країні, де шістьденний тиждень праці був загальним правилом здавен-давна аж до сьогодні.

Хоч японський уряд (звертаємо увагу, що сам уряд, а не юнії, і не робітники) від кількох років намагається встановити п'ятьденний тиждень праці, щоб робітники працювали від понеділка до п'ятниці, то досі йому мало вдалося осягнути в цьому напрямі. Звіт міністерства для робітничих справ, що був опублікований минулої весни, каже, що в Японії тільки 25 відсотків з усіх робітників мають два вільні дні в тижні, тобто, суботу й неділю, а решта працює довше, як п'ять днів у тижні.

Одначе, хоч поволі, але число робітників, що працює тільки п'ять днів у тижні, постійно зростає і більшість японських знавців робітничих справ припускає, що вже недалекий той час, коли Японія наблизиться до Заходу під цим оглядом.

Як показалося, багато точок із пропозиції тієї робітничої комісії виявилися контроверсійними і правдоподібно викличуть спротив робітництва, із-за чого є мала надія що вони, ці пропозиції, стануть законом в короткому часі. Все ж таки японський уряд сподіється, що ці пропозиції спричинять широку, всекрайову дискусію про те, чи японці працюють задовго, або чи скороченням годин праці підривається доточасна етика японського робітництва.

Домагаються зміни закону про працю

Рекомендації урядової комісії для робітничих справ закликають змінити підставовий робітничий закон, щоб урядово скоротити досі офіційно визнаний 48-годинний тиждень праці до 45 годин. У цей сам час комісія пропонує, щоб легальний день праці був продовжений із восьми до дев'ять годин праці. Якщо ця пропозиція буде прийнята, то на практиці це буде означати дев'ятьгодинний день праці і п'ять днів у тижні, замість дотеперішнього вісімгодинного дня праці і шість днів у тижні. Хоча пропоноване зменшення годин праці в загальному — мале, проте такий підхід має ясну мету: наблизити Японію до п'ятьденного тижня праці, а після того вже легше буде запровадити дальше скорочення годин праці.

У великих японських фірмах, що затруднюють 1,000 або більше працівників, 40-годинний, п'ятиденний тиждень праці, вже стався нормою, подібно, як це є в Америці та інших західніх промислових країнах. Одначе як дотепер, менше як один на п'ять робітників працюють у таких великих фірмах; Японія в основному залишилася й надалі країною малих фабричок, хоч західній світ звик дивитися на японські фірми-великани, такі, як Мітсубіші і Тойота. Японське міністерство праці ствердило, що у фабриках, де працює менше як 100 робітників, біля 40 відсотків робітників працюють найменше 48 годин і шість днів кожного тижня.

У Японії 37 років не змінювано робітничого закону.

Пропозиції урядової робітничої комісії не є подумані, як кінцеві! Очікується великих дискусій у наступному році, у якому уряд має запропонувати основні зміни у годинах праці, що не були змінювані від 37-ох років.

У Японії загально припускають, що робітники, спеціяльно в малих і середньої величини фабриках, правдоподібно будуть противитися зменшенню годин праці до 45 годин у тижні. Робітничі юнії, які вже здавна дораджують прийняти п'ятьденний тиждень праці, мабуть вважатимуть дев'ятьгодинний день праці за велику жертву. Від довгих років завівся звичай в Японії працювати вісім годин денно, — виключаючи надгодини, які японський робітник вважає як самозрозуміле явище.

• • •

Японські робітники славляться тим, що вони є найбільш працьовиті між усіма робітниками індустрійних країн цілого світу. Пересічно, як подає японське міністерство праці, японський

(Закінчення на ст. 3)

У Бразилії видано книжку о. В. Мельника-Лімниченка

Прудентополіс, Бразилія — Стараннями о. Венедикта В. Мельника та з Видавництва Отців Василіян, із циклу видань Української Духовної Бібліотеки, ч. 62, у 1982 році появилася книжка бл. п. о. Василя Мельника-Лімниченка, ЧСВВ, п.з. „В затишнім царстві моїх дум". Упорядкував цю збірку вибраних творів д-р Василь О. Луців.

Від Українського Католицького Ординаріяту у Філядельфії слово про цей твір написав Архиєпископ і Коадьютор Мирослав З. Любачівський. Він пише „З його творів віє глибока віра в Бога та в Боже провидіння. Незавидні часи війни, наїзди большевицької навали, важкі досвіди скитання з родиною не то, що не зменшили його віру в Боже провидіння, але навпаки ще її посилили. В його творах скрізь пробивається великий оптимізм, що є дуже дивним явищем у нього, хворого на пістряка легенів, що переносить страшні болі тієї невилічимої хвороби. Потіху і розраду в своєму повному терпінь житті знаходить поет у стіп свого Бога Творця й Божої Матері — 'Білої Пані'."

Д-р В. Луців для кращого обзнайомлення з авторами цієї книжки написав статтю п. з. „Дещо про життя і творчість о. Василя Мельника-Лімниченка".

Увесь дохід (ціна довільна) із книжки бл. п. о. В. Мельника-Лімниченка призначений на виховання українських священиків у Бразилії чину св. Василія Великого.

Замовлення можна посилати на такі адреси: Mr. Andrew Melnyk, 906 N. Oakley. Bd. Chicago, Ill. 60622; Marta Melnyk Lewycka, 2248 Stonefield, Mississauga, Ont. L4 1S1; або: Rev. Volodymyr Melnyk OSBM, Rua Martim Afonso, 441, 80.000 — Curitiba, Parana, Brasil.

✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣

о. І. Музичка

ТРЕТЯ ЗБІРКА РЕЛІГІЙНОЇ ВИШИВКИ

✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣✣

Недавно тому писав я про появу двох збірок зразків вишивок для прикраси наших церков, виданих дбайливим старанням і власним коштом о. д-ра Дмитра Блажейовського в Римі. Не довелось довго ждати і появилась його третя збірка з дещо зміненою тематикою як у другій збірці. Можна б сказати — вона є доповненням зразків другої збірки церковних вишивок. Зладив її о. Дмитро на численні прохання і заохоти тих, що дбають про красу наших храмів і люблять нашу рідну вишивку. Хоч видання цих збірок сталося без реклями, без розголосу, а все таки найшлось поважне число зацікавлених по всіх наших поселеннях, що збірку купили і використали. Радіти треба б, що між зацікавленими є велике число наших дівчат, що вже вродилися на чужині і наша вишивка стала для них наче євшан-зілля, яке торкає їхню душу і зацікавлення, а навіть охоту її студіювати. Подібне явище маємо з писанками! Велика, однак, шкода, що збіркою досі не поцікавилось око спеціялістів і критиків вишивкарського мистецтва і не дало своєї оцінки та критичних уваг для дальшого розвитку і напряму церковної вишивки. Це є питання поважної студії.

Що є питоменним для нової збірки о. Блажейовського? Коли не врахувати в ній зразків для вишивання стихарів (чотири сторінки), писаної азбуки на одній сторінці і зразків для вишивання фелонів (чотири подвійних сторінки), тоді ця третя збірка подає зразки вишивання постатей Святих: Архистратига Михаїла, Івана Хрестителя, св. Анни, Миколая, українських Святих, Почаївської Богоматері, Покрова і одна ікона Спасителя та інші. Це рід „вишиваної ікони". Задум сміливий, може бути проблематичний з пункту бачення іконописі, але виправданий, коли зважити, що церковне вишивкарство є таки молодим нашим церковним мистецтвом.

Чимало років тому з України почали привозити вишивані портрети Шевченка, козаків бандуристів і інші наші історичні постаті. Хоч як скромними засобами там їх виконано, вони є гарними мистецькими творами наших жінок і новою появою у вишивкарськім мистецтві. Само собою виникла думка, чи не застосувати цього для наших ікон. Вони своїм іконографічним стилем краще до цього надаються чим фотографії чи портрети.

І ось це подає третя збірка зразків о. Блажейовського. Виникає питання, чи можна б такі зразки назвати церковною вишивкою. В церкві можна б такі вишивки застосувати для різного роду хоругов, які є прикрасою церковних процесій і маніфестацій. Не можна б собі уявити, щоб намісними іконами в іконостасі були вишивані ікони, хоч можливе воно в малих каплицях з чепурно зладженим іконостасом! Вишивані ікони Святих надаються також для домашнього вжитку і цю третю збірку можна б назвати радше релігійною вишивкою. Новий рід вишиваної ікони прикрашуватиме нашу українську хату.

Чи прийметься цього роду ікона в українській хаті, чи в українських світлицях, манастирях, парохіяльних домах чи громадських домівках? Чи зможе витиснути вона писану ікону? Ледве чи так. Оригінально писана ікона є коштовною річчю, головно старинна або відомого іконописця. Сьогодні великий попит на наші східні ікони чи їх копії. Колекціонує їх чи прикрашує ними помешкання спеціяліст чи любитель ікон. Друкованими іконами прикрашує свою хату кожний побожний українець. Вони дешеві, легко їх набути, замінити і вони дають молитовну атмосферу в родині. Ікона-вишивка є коштовною річчю і вимагає більше часу, щоб її виконати як писана ікона-копія. Її тривкість є обмежена як матеріял, з якого вона зроблена, що робить її менше попитною. На комерційному ринку вона буде рідкістю, але це зробить її коштовною, бо виконати її зможуть тільки терпеливі мистці і любителі вишивки, що мають на те час, сьогодні так дорогий у модерної людини.

Вишивана ікона буде власністю любителів цього мистецтва і для них призначена ця збірка. Між ними є вже тільки жінки, але появились і молоді юнаки, що захоплюються вишивкою, вишиваною іконою і виконують їх не гірше від своїх суперників-жінок на цьому полі досі. Годі предвидіти долю вишиваної ікони в наших часах. Але вона появилась і збірка подає гарні зразки з потрібними деталями і поясненнями в англійській мові. Скористати з неї може і чужинець.

У цілому третя збірка має 25 зразків, 19 з них на подвійних сторінках. Вибрав о. Блажейовський ікони виключно Святих, що люблені чи почитувані в Україні (Михаїл, Предтеча, Миколай, Юрій, Кирило і Методій) а також подав наших рідних Святих: Антоній і Теодозій Печерські, Володимир і Ольга, Борис і Гліб. З Богородичних ікон вибрав о. Дмитро Почаївську Божу Матір і Богородицю Покров. У той спосіб збірка зразків є цілковито своєю тематикою нашою українською.

Треба б привітати нову збірку в нашому вишивкарському мистецтві і побажати їй такого успіху як мали його попередні дві збірки. Це трудніший вишивкарський „жанр", бо виконання ікони не те, що виконання обруса чи рушника. Але треба сподіватися, що між нашими ентузіястами вишивки найдуться такі, що кинуться і на цей рід вишивкарської тематики з аматорства чи й глибших релігійних мотивів.

Нову збірку нашої церковної і релігійної вишивки і дві попередні збірки можна замовляти за попереднім надісланням належности (особистим приватним чеком), в самого видавця або через українські крамниці і книгарні. Ціна збірок: 1-ша — 10 долярів, 2-га — 12 долярів і третя — 15 долярів. На пересилку (порученою поштою) треба залучити 2 доляри. Замовляти в: Rev. D. Blazejovskyj, Piazza Madonna dei Monti 3, 00184 Roma, Italia.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІЗРАЇЛЬСЬКОГО уряду Шімон Перез зустрівся з єгипетським амбасадором Мохаммедом Бассіоні у вівторок, 18-го вересня ц.р., щоб обговорити з ним пекучі проблеми, які були причиною охолодження ізраїльсько-єгипетських відносин в останньому часі. Єгипетський амбасадор заявив опісля кореспондентам, що Ізраїль мусить відтягнути свої окупаційні війська з південного Ливану, якщо він дійсно бажає відновлення дружніх відносин з Єгиптом.

ПОЖЕРТВИ НА ПАМ'ЯТНИК НЕВІДОМИМ ВОЯКАМ УПА

По 500.00 дол. — Комітет Опіки Пам'ятника УПА в Клівленді, Огайо, Кредитова Кооператива „Самопоміч", Нюарк, Ню Джерзі.
По 300.00 дол. — Комітет Вечерниць „Червоної Калини", Григорій і Лідія Кохман.
По 200.00 дол. — Евген і Марія Пліхота, Василь Угринчук, Станислав Кметь, Богдан Мак, Петро і Стефанія Левко, Мирон Макар, Юліян і Іванка Котляр, Іван і Оля Гірний, Стефанія Шипула у пам'ять сестри Ірини і кузинки Володимири Ваґула — членів УПА, замордованих большевиками в місті Золочеві.
По 100.00 дол. — В. Сталевий, Микола і Леся Грицковян, Микола Турецький, Ярослав Копчак, Станиця 1-ої УД УНА Ірвінґтон-Нюарк, Н. Дж., Филип Чуй, Ростислав і Анна Галабурда.
По 75.00 дол. — Самопоміч ОУА Пассейк, Н. Дж.
По 50.00 дол. — Запорожська Січ — Відділ 21 УНС в Джансон Ситі, Н. Й., Іван і Надія Кравчук, Українська Кредитівка „Самопоміч", Дітройт, Миш., Відділ ОбВУА Ірвінґтон-Нюарк, Н. Дж., Евгенія Лящук.
По 35.00 дол. — Павло і Текля Шайда.
По 30.00 дол. — Михайло Федорів, Евстахій і Петруся Винницький, Микола Лєно Мельник, Константин Церкевич.
По 25.00 дол. — Тетяна Бутович, Орест Лесинський, Юрій Кісілевич, Ігор Ляшок, Орест і Лідія Цяпки, Дмитро Кулик, Василь Гнатів, Всеволод Б. Будний, Евген і Гелена Мандзій, Михайло Кобрин, Віктор і Іванна Яворські, Ярослав і Ірина Яворські, Михайло Гринюк, Степан і Надя Гробельські, Ф. Лучишин, Теодор і Анна Лопадчак, Богдан Саврас.
По 20.00 дол. — Михайло Бохно, Ігор Мухин, Володимир Проціцкий, Анастазія Озимко, Євген і Ева Оліяр, Мирон і Катерина Мицьо, Михайло Ципа, Петро Рогожинський, Богдан Козак, Михайло і Марія Ільків, М. Рубич, Стефан Вельгам, Ж. Максимюк, Ярослава Саламаха і Василь Ґудзик в пам'ять Евгена Остаповича.
По 15.00 дол. — Остап і Богданна Винник, Дмитро Ткачук, А. Федишин.
По 10.00 дол. — Іван Макар, О. Стовба, Володимир Каськів, Г. Комар, Мирон Панасюк, УКС „Будучність" Дітройт, Миш., Василь Папіш, Микола Лесич, О. Каржинський, Василь Савчин, Ігор Маркович, Іван Федорів, Павло Ткач, Роман Лазарчук, С. Копитко, С. Ретька, А. Тимків, Г. Клим, Петро Кіра, Константин Степовий, Ярослав Ляшевич, Люба Турчик, Люба Рішак, Всеволод Серенко, Стефанія Сімянцева, Анна Кріса, Яро Гладкий, о. С. Непрель, Богдан Принада, Яків Турко, Іван Ярош, Дамян Ґеча, Наталія Загайкевич, Володимир Безсонів, Микола Гута, Т. Шміль, Галина Підлуська, Анатолій Качан, Теодозій Сендзік, Роман Канюка, Р. Волчук, Я. К., Василь і Анна Натина, Роман Борковський, Василь Жуковець, Іван Олексин, Тарас Гунчак, Я. Гайвас, С. Романишин, Едвард Мельничук, М. Крумшин, Володимир Вербовський, Лев Футала, Василь Счок, Михайло Фарбанець, Роман Кохман. Іван Борщ — 7.00 дол.
По 5.00 дол. — Іван Іванчук, М. Ковальчин, М. М., Мирон Богдан, Осип Карпінський, Микола Задич, Василь Моргун, Ярослав Черник, Валентин і Леся Сімянцеви, Христина Принада-Демиденко, Андрій Тротяк, Софія Варварів-Кравець, Н. Качмарська, Марія Огоновська, Григорій Полчій, Іван Бойко, Михайло Оприско, М. Кахній, М. Кінаш, С. Федак, Стефан Дулька, Еміліян Гладаш, В. Голяс, Роман Андрушків, Іван Шичула, Йосип Белзик, Олекса Андрієнко, Петро Колинчик, Петро Івасютак, Богдан Дасків.
По 4.00 дол. — Осип Крицький, Віра Кмела.
По 3.00 дол. — М. Старосольський, Софія Ховзун, Павло Семків.
По 2.00 дол. — Андрій Пиню.

Австралія

По 50.00 дол. — Станиця вояків УПА в Австралії.
По 20.00 дол. — Іван Гарасимів-Палій, С. Медвідь-Деркач, В. Ней-Бурлака, Є. Заяць, Ф. Борець.
По 10.00 дол. — Г. Балух-Добуш, Й. Гриневич.
По 6.00 дол. — М. Л. Кулик.
По 5.00 дол. — С. Маркевич, В. Костка-Чумак, М. Лівчанин, С. Козак-Бурлака, В. Фіґурка, І. Янківський-Вороний, Д. Грицько-Цяпка, М. Мик, Р. Круцько, М. Василина, Ю. Менцінський, К. Поташник, Я. Дума, Ґ. Полохач, М. Лютак, В. Кубарич, М. Матвіїв, С. Босько, Т. Тур, Г. Гривляк, Скупайда.
По 4.00 дол. — М. Пелех, М. Коцко.
По 3.00 дол. — Я. Винарчик, М. Ілин, Т. Корінь, М. Кобзин.
По 2.00 дол. — М. Івасик, М. Смолинець, В. Сворак, Д. Ільків, Г. Нестор, С. Кучера, В. Маручкович, Я. Береговий, М. Біндас, В. Рудий, В. Мельничук, В. Сворик, Т. Дума, Д. Козак, Д. Соколюк, М. Вовк, С. Ґаран, Д. Сомар, П. Костюк, І. Чайка, Й. Маркевич, В. Квасниця, Д. Ямчук, М. Кирста, А. Івахів, С. Савчук, І. Ґаргера, М. Різничок, О. Комарський, С. Василик, В. Ґут, В. Даниляк, В. Чемний, В. Марущенко.
По 1.00 дол. — В. Сокалюк, Д. Сенкович, Я. Стецюк, І. Лютий.

УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРЕ СПАСИБІ!

Об'єднання к. Вояків УПА

Японці...

(Закінчення зі стор. 2)

робітник працює 2.116 години в році. Для порівняння, американський робітник пересічно працює 1,800 годин в році. Це значить, що типовий японський робітник працює більше один місяць в році, як американський. До того до годин японського робітника не вчисляють надгодин, чи післягодин, витрачених для спільних товариських розваг, які вважаються в Японії дуже важливими для доброї співпраці між робітниками. Бюрові японські працівники, звичайно, залишаються значно довше у своїх бюрах після того, як година праці офіційно скінчилася.

Застановляються над завеликою пильністю у праці

Працьовитість японців — відома в цілому світі. Серед народів-сусідів Японії, є навіть приповідка: добре працює, як японець. Одначе в Японії від якогось часу стали застановлятися, чи завелика працьовитість є корисним чи може не дуже корисним звичаєм? Щораз більше японців починає думати над тим, чи потрібна їм завелика працьовитісь, коли в Японії існує наявний добробут?

Одна японка, яка подала себе за 24-річну господиню з міста Касавакі, що знаходиться на південь від Токіо, нещодавно жалувалася в листі до редакції одного часопису, що її муж лишає дім, йдучи до праці кожного дня о 7-мій годині ранку, а повертається додому в 11-ій годині ночі.

—„Чи посвячення цілого життя праці можна вважати похвальним", — питає вона в своєму листі? — Я хочу щоб мій муж радувався своїм життям, яке він має тільки раз, замість довго і важко працювати як та бджілка."

Минулого року японський уряд провів допитування, у якому між іншими, було таке питання: „чи ви готові посвятити цілий день на користь компанії"? П'ятьдесят відсотків відповіли „ні". Більшість негативних відповідей давали 68 відсотки молодих людей — віком між 20 і 29 років.

Японці бажають змінити опінію світу про себе

Японський уряд бажає встановити в себе п'ятьденний тиждень праці, крім інших причин ще й тому, щоб змінити опінію про Японію у світі, про яку думають, як про націю „працеманів" (порівняй: наркоманів), чи навіть „працеголіків"(порівняй: алькоголіків), які запрацьовуються до пересади, хоч економічні обставини цього не вимагають.

Та, не зважаючи на деякі дивні риси характеру японських робітників, у них є закорінена глибока етика праці: японські робітники виконують всяку працю сумлінно і без ніяких спеціяльних спонук чи обіцянок.

БЕТТІ ГАЙТМАН, СПІВГОЛОВА Крайового республіканського комітету, заявила, що президент Роналд Реґен є респектований жінками, бо він зумів припинити інфляцію і оздоровити економіку країни, тому й будуть жінки голосувати за ним. Гайтман — це колишня голова Крайової федерації республіканських жінок.

ПРОФСПІЛКА МЕХАНІКІВ—інсуляторів в Ню Джерзі відкинула пропозицію приватних підприємців підвищити їхні платні на 2.50 дол. до 26.57 дол. на годину, уважаючи, що така підвишка зависока. Механіки побоюються, що така висока платня зчасом виелімінує їх з ринку праці. Вони вимагають зниження платень на 1.60 на годину.

У 50-ліття священичого і 60-ліття чернечого служіння отця С. Сабола

Велика це ласка дочекатися ювілею 50-ліття священства та 60-ліття чернечого життя. Таке радісне свято обходить цього року василіянин о. Севастіян Сабол, скромний чернець, ревний священик, патріот, поет, науковець та публіцист. Йому й присвячені ці рядки.

Степан Сабол народився 7-го грудня 1909 року у Пряшеві на Закарпатті в побожній християнській родині. Там ходив до народної школи. Маючи покликання до чернечого життя, він вже у 1924 році за повною піддержкою батьків, вступив до новіціяту Отців Василіян у манастирі на Чернечій Горі біля Мукачева. Там він прийняв чернече ім'я Севастіян.

Гуманістичні та філософічні студії відбув молодий чернець у галицьких манастирях (Крехів, Лаврів, Добромиль), а в 1931 році виїхав на богословські студії до Риму, де й здобув ліценціят з богословії у Григоріянському університеті. Вміж часі, 26-го серпня 1934 року, одержав священичі свячення з рук єпископа-святця Павла Гойдича, ЧСВВ.

Відтоді розпочалася душпастирська праця нового єромонаха. Він вчив богословії у василіянській школі в Ужгороді, давав реколекції та місії, редагував релігійні місячники „Благовісник" та „Місіонар". Коли прийшли радісні роки постання карпатоукраїнської державности, о. Севастіян кинувся з запалом у вир праці серед молоді та інтеліґенції і віддавав усі свої сили молодій державі, бо уважав своїм християнським обов'язком допомагати в її рості. Пережив важко її упадок, про що часом згадує із сльозами в очах. Потоптані мрії, нездійснені надії. За його патріотичну діяльність мадяри, зайнявши Карпатську Україну, заарештували його в Хусті і виселили до Пряшівщини на Словаччині.

Там він працював далі. Причинився до закладання чотирьох манастарів, до створення нової василіянської провінції, якої й став першим протоіґуменом. Трудився ревно для Церкви аж до червня 1946 року, коли прибули туди аґенти НКВД, щоб його заарештувати. Довідавшися про це, о. Севастіян скривався довший час у горах, аж нарешті, 26 серпня 1948 року у саму річницю свого свячення, перейшов потайки кордон й опинився в Австрії. Комуністичний суд у Празі засудив його позаочно на досмертну тюрму як „ворога народу".

У 1949 році о. Севастіян опинився знову в Римі на студіях. Написав працю про Мелетія Смотрицького і здобув докторат з богословії на Ґреґоріянум. Незадовго після того виїхав до Америки, де багато років праці віддав для наших карпаторуських братів. Працював як душпастир у Юніонтавні та Бедфорді, зорганізував василіянський манастир для карпаторуської епархії, здобув пошану й любов її владик і та вірних. Від 1978 року душпастирює в парохії Непорочного Зачаття ПДМ в Гемтремку: проповідує кожної неділі та свята, сповідає, ширить Боже Слово через радіо, виїздить з реколекціями, пише, говорить з людьми. З ревністю виконує апостолят доброго християнського слова, що його люди з увагою й захопленням слухають і яке залишає тривкий слід у їхніх душах.

Інша ділянка діяльности о. Севастіяна — це релігійно-історичні наукові та публіцистичні праці. У 1955 році появилася його книжка під наголовком „Католицтво і православіє". Вона має 327 сторінок друку, написана „незвичайно об'єктивно, спокійно, переконливо, бо



Отець С. Сабол
ЧСВВ

автор ...не вибілює одних, не очорнює других, дає кожному своє" (д-р М. Тершаковець „Поет, науковець і патріот", „Світло", березень 1960). Друга його велика праця — це „Голгота Греко-Католицької Церкви в Чехословаччині" (1978, 352 стор.) де автор описує трагічну долю нашої Церкви під комуністичною окупацією.

У серії „Доброго пастиря", яку видавали Отці Василіяни в ЗСА, появилося 14 його книжечок на історично-релігійні та суспільні теми. Коли додати до цього деякі менші публікації, понад 200 статтей у різних газетах і в різних країнах, понад 20 доповідей на історичні та богословські теми, то бачимо, що його науково-історичний дорібок дуже великий і цінний.

Ще одна ділянка, в якій о. Севастіян залишив тривалий слід — це поезія. „Поезія — це досить складний жанр літературної творчости, яким володіють тільки вибранці, даром Бога обдаровані одиниці" (М. Бажанський). Таким Божим вибранцем є отець Севастіян. Обдарований поетичною душею та ніжним серцем, він почав писати ще молодим юнаком мадярською мовою, в якій був вихований.

Перейшовши еволюцію до українства, він почав від 1928 року писати вже українською мовою під псевдонимом Зореслав. Коли ще був студентом боявилася перша збірка його поезій п. н. „Зі серцем у руках". „І від того часу критика заговорила про нього, як про справжнього українського поета із тієї казкової країни, що нарід назвав її срібною землею" (М. Бажанський).

У 1936 році появилася в Ужгороді друга збірка поезій Зореслава п. н. „Сонце і блакить". Третя і четверта збірки пропали. У 1963 році появилася ще одна збірка вибраних поезій з попередніх збірок та з деякими новими. У своїх поезіях Зореслав описує природу, родину, дитячі роки, молодість, матір, національну боротьбу за визволення, яку бачив зблизька, бож був душпастирем Карпатської Січі і брав у ній участь. Бачив дні радости, коли народилася українська держава, і бачив дні смутку, коли її знищили чужі ворожі війська. Критики й рецензенти дуже високо оцінюють творчість Зореслава. Нею він здобув собі тривале місце в історії української культури.

Господь поблагословив його великими талантами, а він умів їх використати для блага своєї Церкви та народу. Всі ми, що мали щастя знати о. Севастіяна особисто, а до них належить і підписаний, вітаємо його сердечно з його радісними ювілеями і бажаємо йому ще багато років творчого життя та успішної праці для добра ближнього, на Божу славу, а нам усім на науку.

Д-р Богдан І. Лончина

„Ціloденні..."

(Закінчення зі стор. 1)

вали редакцію про свою віддану працю і таку ж багатогранну діяльність багатьох інших філядельфійців, завдяки яким Центр розвивається, росте й сягає все більших здобутків, але і принесли вони зі собою чимало підручного матеріялу, що висвітлює з усіх сторін діяльність Центру, — гордости всіх українців Філядельфії.

Серед матеріялів є навіть власна публікація УОКЦентру під назвою „Вісті", де поруч з емблемою Центру в заголовку стоїть: „Український Освітньо - Культурний Центр". Це двомовна неперіодична публікація газетного формату, — таблоїд на чотири сторінки, — що запляновано була як квартальник. Перше число його вийшло у вересні 1983 року. Тепер УОКЦентр міркує про перехід навіть на місячник, змінюючи також формат видання. Як видавець значиться Комітет суспільних зв'язків УОКЦ; редакційна колеґія: Христина Кульчицька, Христина Перфецька, і Боян Онишкевич. У цих тільки двох числах газетки, вміщено велику кількість відомостей про Центр, разом з добрими ілюстраціями. Є чимало текстів по-англійськи, бо видання враховує велику участь в УОКЦентрі також вже тут народженої української молоді. Є в таблоїді і загальний матеріял, що цікавий філядельфійцям (є тут, наприклад, стаття про генерала Миколу Кравцева „Гока"), але переважно — це новини з Центру та метрополітальної Філядельфії.

Гості передали також один тристорінковий і один односторінковий обіжник з докладними даними про УОКЦ, з поданням даних про його освітню, культурну програми і програми Суспільної служби та інформаційної. Видано Центром теж восьмисторінкову брошурку-летючку, ілюстровану багатьма світлинами, з мапою доїзду, та знову ж із закликами вступати у членство УОКЦентру, ставати добровільними в ньому працівниками.

З цих матеріялів довідуємося про дещо особливе, чого не мають інші подібні центри, що тепер існують по інших осередкахф: у Філядельфії є своя бібліотека, із кількома тисячами томів туди надходять 155 періодиків, — тож є що читати! Бібліотеку ведуть фахово знавці бібліотечної справи; є там книжки українські й англійські та авдіо-візуальні матеріяли. З бібліотеки користають радо філядельфійці, особливо ж — сеньйори, яких у цьому місті нараховується майже 10,000 осіб

На чолі УОКЦентру стоїть д-р Олександер Черник, лікар-хірург; йому допомагають 24 віцедиректори. Бюджет — 150,000 річно. УОКЦентр має три сектори: програмовий, господарський і фінансовий. Одноразова вкладка до Центру становить 250 долярів від особи. Переважно — на фінанси Центру складалися пожертви від українських громадян. Але в останньому часі УОКЦентр дістає чималі фонди з федерального Уряду, відколи там ведеться щоденна праця з громадянами сеньйорами та з молоддю, яка потребує підтримки і поради. Суспільна Служба, співдиректорами якої є мґр Христя Черник і мґр Марійка Татунчак, має тепер вісім платних працівників і постійне бюро, бо це вже не тільки громадська праця, але й обслуговування населення, що дуже підтримує і до чого заохочує всі етнічні групи ЗСА федеральний Уряд, стейтовий і міський. Для обслуги населення (сеньйорів-членів має Центр 1,200 осіб), старших зокрема, УОКЦентр добре надається ще й через його догідне розташування в самому центрі українського скупчення. (Адреса: 700 Cedar Road); це все — всі сім акрів і простора будівля в гарній і безпечній околиці, півтора бльоку від осідку Сестер Василіянок і два квартали від патріяршої церкви св. Миколая; тож нічого нема дивного, що тижнево Центр відвідує для прерізних програм приблизно 1,500 дітей і півтисячі дорослих. Там і школи, і світлички (її веде Український Золотий Хрест), і три танцювальні групи, і різні мистецькі групи, прерізні професійні організації і імпрези, що їх не перелічити.

Найновішим набутком Центру тепер будуть дитячі ясла, що їх названо тут „Чарівний коник" — цілоденний садочок. На цю ціль стараються керівники Центру дістати також державні фонди, бож це буде щоденний садочок, від 6-ої години ранку, до 6-ої вечора, чого так дуже потрібно родинам, молодим особливо, де працюючі обоє — батько й мати.

Основниці й „добровільні цілоденні працівниці" Центру, що розповідають тут у редакції про цю гідну наслідування діяльність у їхньому УОКЦентрі, пояснюють теж, чому їм „відносно легко" було дістати „ґренти" і на сеньйорів і на попередні мистецькі виставки та на інші проєкти: адже вони не „замикаються в своєму ґетто", а „йдуть із Центру назовні", щоб ширити знання про українську культуру, влаштовуючи курси народного мистецтва, що їх тут названо „Школою спадщини" і членство в цих курсах відкрите і для не-українців. Тільки так дістається оці, власне, „ґренти", з яких українці досі переважно мало користали, хоч є платниками податків, як і інші американські громадяни.

Ведуть ці жінки велику освідомлюючу працю серед американського оточення, запрошуючи часто на імпрези законодавців, конґресменів і сенаторів та політичних інших діячів. Про працю на зовнішньому відтинку цього гурту відданих українській справі молодих жінок знаємо не раз із листів у пресі та із світлин, де бачимо їх та їхніх колеґ у Вашінґтоні, в Капітолі, і в столиці стейту, в Гаррісбурзі, і завжди з важливою справою — оборони людських і національних прав України.

Проороблена ними праця різноманітна й корисна. Така ж праця їх чекає тепер — не менш цікава й хосенна: школа, в якій навчається 200 учнів, і більші й менші імпрези — виставки мистецькі, доповіді чільних українських фахівців різних ділянок української культури й життя (найближче запляновано доповідь д-ра Богдана Цимбалістого для молодих батьків на тему виховання дітей, не занедбуючи рідної мови; д-ра Романа Савицького про музичні скарби України та інші); відбудуться, як щороку, Щедрий Вечір і річний бенкет, на якому мають спалити мортґедж. Центр коштував 375,000 долярів, і борг ось-ось буде сплачено дорешти. Передбачається образотворча виставка мистця Михайла Мороза та багато чого іншого.

Вже зовсім на закінчення Д. Федак, голова Імпрезового комітету і В. Андрейчик, голова програмового сектора, додають, що Центр розпочинає організацію „Клюбу 700 добродіїв УОКЦ", завданням якого буде „скріпити та забезпечити фінансову базу УОКЦентру". При цьому вони передали редакції двосторінковий матеріял — питання й відповіді, що стосуються цього цікавого проєкту. А голова Інформаційного центру, О. Гевка, не може не похвалитися такою незвичайною, хоч страшенно потрібною в цю добу розвиненої технології, річчю, як власний компютор В УОКЦентрі, без якого не йшла б так успішно праця дійсно добре вивінуваного інформаційного осередку.

Всі ці відомості настільки цікаві й повчальні, що, слухаючи цих ентузіястичних і відданих „добровольців" на громадській ниві, переймаєшся подивом до їхньої невсипущої діяльности й мимоволі бажаєш сказати іншим — учіться й ви: „добре зорана нива їм дає багатії жнива", — як сказав би Борис Грінченко.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

В Сенаті...

(Закінчення зі стор. 1)

ту українців у їхніх змаганнях за відзискання свободи і незалежности.

В резолюції засуджується також драконський закон СССР про припинення висилки допомоги для громадян Совєтського Союзу, яким кремлівські лідери хочуть покарати своїх підлеглих людей за те, що вони не поділяють поглядів свого уряду на експансивну політику і внутрішнє переслідування інакомислячих.

Резолюція в Палаті Репрезентантів вніс конгресмен Джералд Соломон, республіканець з Ню Йорку, ще в квітні 1983 року. Подібну резолюцію внесли до Сенату сенатори Ернест Голлінгс, демократ з Південної Каролайни, і Пітер Доменічі республіканець з Ню Мексико, на прохання Українського Американського кокусу, що діяв в імені Крайового Комітету для вшанування жертв Великого голоду в Україні.

Обидві резолюції пролежали, як то кажуть, „під сукном" обидвох комісій Конґресу досить довго. Щоб зрушити справу з місця, внескодавці інтенсивно працювали у співпраці і підтримці згаданих конґресменів і сенаторів, а також сенаторів Алфонса Д'Амато, республіканця з Ню Йорку, і Ч. Персі, республіканця з Іллиной, голови сенатської Комісії для закордонних зв'язків і запропонували компромісову розв'язку.

Усі заходи, щоб Палата Репрезентантів прийняла резолюцію ще перед розпуском 98-го Конґресу, мабуть не увінчаються успіхом, бо кінцеве засідання Палати передбачено на 5-го жовтня. У зв'язку з президентськими виборами перерва триватиме довше, як це звичайно буває. Справа однак на добрій дорозі, її тільки треба допильнувати, як тільки збереться на чергову сесію Палата Репрезентантів, — заявили представники організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні, члени якої інтенсивно працюють для прийняття цих резолюцій і підписання їх Президентом.

Пресвітерська...

(Закінчення зі стор. 1)

ськими віровизнаннями та організаціями, в тому й зі Світовим Конґресом Вільних Українців, організацією Американці в Обороні Людських Прав в Україні, з Українським Науковим Інститутом Гарвардського університету та в інших організаціях, які займаються справами моральними, гуманітарними та проблемами прав людини та народів.

ІМПРЕЗА УНС І СУА

Стратфорд, Конн. — В неділю, 30-го вересня ц.р., від год.л 12-ої вполудне до 6-ої вечора тут в Бут Меморіял парку, при 134 Мейн вулиці, відбудеться пікнік спонзорований 59-им Відділом Українського Народного Союзу і 73-ім Відділом Союзу Українок Америки. У програмі передбачено церемонію відзначення 90-річчя УНС. Крім того організатори заплянували багату й цікаву програму, різноманітний вибір харчів та різні розваги для дітей. Доїзд: Мерріт парквей, виїзд ч. 53, або Коннектикат трувей, виїзд ч. 33. Організатори запрошують всіх до участи.